

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 550/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť D. C. a J. C., obaja bytom P., zastúpených advokátom Mgr. D. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho uznesením č. k. 16 C 117/2009-165 z 23. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. C. a J. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2011 doručená sťažnosť D. C. a J. C., obaja bytom P. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho uznesením č. k. 16 C 117/2009-165 z 23. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia si žalobou podanou na okresnom súde uplatnili svoj nárok na vydanie časti nehnuteľnosti v ich vlastníctve, ktorá im bola žalovanou protiprávne zabratá. Žalovaný predmet návrhu bol zo strany žalovanej vydaný po podaní návrhu na začatie konania za prítomnosti súdneho znalca a ním vypracovaného znaleckého posudku, podľa sťažovateľov však pred vydaním právoplatného rozhodnutia. Na základe toho, že odpadol dôvod na pokračovanie konania, sťažovatelia podaním z 28. februára 2011 vzali žalobu späť. S poukázaním na § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku si sťažovatelia uplatnili úhradu trov konania.

Okresný súd uznesením č. k. 16 C 117/2009-165 z 23. marca 2011 konanie zastavil, zaviazal žalovanú na úhradu 74,75 €, v prevyšujúcej časti náhradu trov konania sťažovateľom nepriznal, žalovanej náhradu trov konania nepriznal, zaviazal sťažovateľov zaplatiť štátu trovy konania v sume 9,33 € a žalovanú zaplatiť štátu trovy konania v sume 159,34 €.

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 Co 55/2011 zo 17. augusta 2011 tak, že uznesenie vo výroku o povinnosti sťažovateľov zaplatiť štátu trovy konania v sume 9,33 € potvrdil a zmenil uznesenie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť sťažovateľom trovy konania tak, že žalovaná je povinná nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume 49,75 € na účet ich právneho zástupcu, a náhradu trov odvolacieho konania žalovanej nepriznal.

Podľa sťažovateľov napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, čím podľa nich malo dôjsť k porušeniu označených práv.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu, aby vydal nález, ktorým vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho uznesením z 23. marca 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a sťažovateľom prizná náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho uznesením č. k. 16 C 117/2009-165 z 23. marca 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 117/2009 a jeho uznesením č. k. 16 C 117/2009-165 z 23. marca 2011, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľov, ktorých porušenie namietajú, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol uznesením z 23. marca 2011), proti ktorému sťažovatelia podali odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd (uznesenie zo 17. augusta 2011). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať namietané konanie okresného súdu a jeho uznesenie z 23. marca 2011.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovatelia namietajú porušenie označených práv aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 55/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 117/2009-165 z 23. marca 2011.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.) preskúmal uznesenie v napadnutých častiach, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a zistil, že dôvodné je len odvolanie žalovanej.

Súd prvého stupňa správne aplikoval ust. § 150 ods. 1 O. s. p. v súvislosti s posudzovaním pôvodnej žaloby, jej úpravy a stavu ktorý viedol k späťvzatiu žaloby. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje. Na dôvažok je potrebné len uviesť, že pre presnú špecifikáciu ochrany vlastníckeho práva nič nebránilo žalobcom dať si zamerať celý priebeh hranice pred podaním, žaloby, Čím by sa vyhli vzniknutým nepresnostiam. Odvolanie žalobcov preto považoval odvolací súd za nedôvodné, v dôsledku čoho potvrdil výrok o ich povinnosti zaplatiť štátu trovy konania vo výške 9,33 Eur. Rozhodol tak v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Žalovaná bola prvostupňovým súdom zaviazaná k náhrade trov konania vo výške 74,75 Eur v prospech žalobcov. Táto náhrada je podľa odvolacieho súdu vyčíslená nesprávne. Mala by predstavovať polovicu trov konania, vrátane odmeny znalca. Tým, že súd prvého stupňa zaviazal žalovanú k náhrade trov štátu vo výške 159,34 Eur a žalobcov vo výške 9,33 Eur, tak sa obe sporové strany podieľali na znaleckom dokazovaní po polovici. Okrem trov znalečného žalobcovia vynaložili finančné prostriedky na zaplatenie súdneho poplatku zo žaloby vo výške 99,50 Eur. Keďže bez predmetného konania, a teda aj zaplatenia súdneho poplatku by nedošlo k vytýčeniu spornej hranice, je žalovaná povinná podieľať sa na týchto trovách konania. Polovica zo sumy 99,50 Eur predstavuje sumu 49,75 Eur.

Súd prvého stupňa pri náhrade trov konania v prospech žalobcov zohľadnil aj sumu 50 Eur zaplatenú žalobcami za vytýčenie hranice. Žalovaná však odvolaciemu súdu preukázala úhradu rovnakej sumy za rovnaký úkon, preto nebol dôvod započítavať sumu 50 Eur uhradenú žalobcami len v ich prospech.

S poukazom na uvedené odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania v prospech žalobcov tak, že žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť im sumu 49,75 Eur, teda len sumu predstavujúcu polovicu zaplateného súdneho poplatku. Zmena rozhodnutia bola vykonaná v súlade s ust. § 220 O. s. p., keďže neboli splnené podmienky na potvrdenie uznesenia v tejto Časti, resp. na jeho zrušenie.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keďže žalovaná, úspešná v odvolacom konaní, si trovy odvolacieho konania neuplatnila.“

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol postup, akým dospel k záverom v časti o potvrdení uznesenia okresného súdu a v časti o zmene uznesenia okresného súdu. Jeho uznesenie obsahuje výklad právnych noriem Občianskeho súdneho poriadku, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd postup a uznesenie krajského súdu považuje za zodpovedajúci zákonu.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Na tomto závere treba trvať napriek tomu, že sťažovatelia nesúhlasia s právnym názorom krajského súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že krajský súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľov.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2011